

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/63/2020
Identifikačné číslo spisu: 8019200643
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8019200643.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej, právnej veci žalobcov: 1/ X. I. V., bytom O. X/XX, B., G. O., 2/ C. X. - I., bytom T. XX, T., G. O., zastúpených JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, so sídlom v Žiline, Kuzmányho 18, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 14149-3/2019-BA zo dňa 17. júla 2019, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 8Sa/23/2019-52 zo dňa 20. februára 2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 8Sa/23/2019-52 zo dňa 20. februára 2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom z 20. februára 2020, č. k. 8Sa/23/2019-52 podľa § 191 ods. 1 písm. c/, e a f/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej zo dňa 17. júla 2019, číslo 14149-3/2019-BA a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) v celom rozsahu zamietla odvolania podané žalobcom 1/ a žalobcom 2/ a potvrdila prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Svidník z 22. januára 2015, číslo 2304-35/2015-SK, ktorým táto uviedla, že zamestnancovi X. T. V. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 23. júla 2013.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách Čl. 1 ods. 1, Čl. 2 ods. 2, Čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, článkov nariadenia (SR) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 zo 16. septembra 2009 - základné nariadenie; článkov 2 až 5, článkov 3 ods. 1 až 4, článkov 4 ods. 1 až 3, článkov 5 ods. 1 až 4 a článku 16 ods. 1-6 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 - vykonávacie nariadenie, ako aj v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Tretej hlave Tretej časti SSP upravujúcej

správnu žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa Prvej hlavy tretej časti SSP a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

3. Krajský súd poukázal na to, že na zamestnanca žalobcu 2/, ktorý je občanom Poľskej republiky, a ktorý vykonával samostatnú zárobkovú činnosť a zároveň uzatvoril so žalobcom 2/ pracovnú zmluvu ako zamestnanec, sa vzťahujú v oblasti sociálneho zabezpečenia citované nariadenia Európskeho parlamentu a Rady. Uviedol, že záväznosť spolupráce medzi inštitúciami sociálneho zabezpečenia členských štátov EÚ európsky zákonodarca ustanovuje v článku 20 ods. 1 a 2 vykonávacieho nariadenia, v zmysle ktorého dotknuté inštitúcie sprostredkujú príslušnej inštitúcii členského štátu, ktorého právne predpisy sú na osou uplatniteľné podľa hlavy II základného nariadenia, nevyhnutné informácie potrebné na určenie dátumu, ku ktorému sa tieto právne predpisy stávajú uplatniteľnými, ako aj príspevkov, ktoré táto osoba a jej zamestnávateľ alebo zamestnávateľia sú povinní platiť podľa týchto právnych predpisov. Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy boli určené ako uplatniteľné na osobu podľa hlavy II základného nariadenia, sprostredkuje informáciu o dátume, ku ktorému sa uplatňovanie právnych predpisov stáva účinnými, inštitúcii určenej príslušným úradom členského štátu, ktorého právne predpisy sa na túto osobu naposledy vzťahovali.

4. Správny súd zo skutkových zistení zistil, že žalobca 1/ ako zamestnanec bol žalobcom 2/ zamestnávateľom prihlásený do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia Sociálnej poisťovne do 30. apríla 2016 napriek tomu, že mu dňom 23. júla 2013 skončila príslušnosť k právnym predpisom Slovenskej republiky. Tiež zistil, že Sociálna poisťovňa, ústredie vydala 14. septembra 2012 formulár PD A1 36177/2012-BA/1, 12-00038249-320-010-A-1721987, ktorým bolo určené, že žalobca 1/ ako zamestnanec v období od 1. júna 2012 do 23. júla 2013 podlieha právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky. V súlade s článkom 16 (2) vykonávacieho nariadenia poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w Lublinie (ďalej len „ZUS“) dňa 16. júla 2014 doručila žalovanej oznámenie z 28. novembra 2013, ktorým určila, že žalobca v 1/ rade podlieha od 24. júla 2013 právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky. Napriek uvedenému Sociálna poisťovňa konajúc a rozhodujúc podľa zákona č. 461/2003 Z.z. určila, že žalobcovi 1/ ako zamestnancovi zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy uplynutím dňa 23. júla 2013.

5. Správny súd v bode 72 rozsudku uzavrel, že pokiaľ na základe vzájomnej koordinácie Sociálna poisťovňa a inštitúcia sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky určili uplatniteľnú legislatívu Poľskej republiky dohodou, na sociálne poistenie žalobcu 1/ sa bude aplikovať príslušná právna úprava Poľskej republiky, určená dohodou, a preto žalobca 1/ bude podliehať pod právomoc Poľskej republiky ako štátu, ktorého legislatíva bola touto dohodou určená. Táto skutočnosť potom vylučuje právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie sociálneho zabezpečenia druhého členského štátu EU konať o otázke uplatniteľnosti legislatívy na sociálne poistenie žalobcu 1/, keďže uplatniteľnosť príslušnej legislatívy na jeho sociálne poistenie bola vyriešená práve na základe dohody uzavretej medzi inštitúciami sociálneho zabezpečenia Slovenskej a Poľskej republiky ako členských štátov Európskej únie. Z uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že pokiaľ došlo k určeniu uplatniteľnej legislatívy Poľskej republiky vo vzťahu k žalobcovi 1/ od určitého dátumu podľa čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia alebo vzájomnou dohodou podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia, táto skutočnosť vylučuje právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie podľa čl. 1 písm. p/ základného nariadenia rozhodovanie o uplatniteľnej legislatíve.

6. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, krajský súd rozhodnutie žalovanej podľa § 191 SSP zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

7. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že podľa § 167 ods. 1 SSP úspešnej žalobkyni priznal právo na úplnú náhradu trov konania.

II.

8. Proti rozsudku správneho súdu podala žalovaná kasačnú sťažnosť.

9. Namietala, že krajský súd v konaní pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. g/ a h/ SSP.)

10. Žalovaná sa so závermi, ku ktorým dospel krajský súd, nestotožnila. Uviedla, že formulár PD A1

vydaný v predmetnej veci bol len deklaratórnym potvrdením určenia uplatniteľnej legislatívy, ktorý je možné dodatočne zrušiť alebo vyhlásiť za neplatný, pretože podľa názoru žalovanej nemôže nahradiť samotné rozhodnutie žalovanej o zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch.

11. V ďalších dôvodoch kasačnej sťažnosti žalovaná poukázala na register poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia, do ktorého bol žalobca 1/ prihlásený zamestnávateľom 2/ na obdobie od 1. júna 2012 do 30. apríla 2016. Formulár PD A1 s určenou uplatniteľnou legislatívou Slovenskej republiky mal vystavený len na obdobie od 1. júna 2012 do 23. júla 2013. Od 24. júla 2013 bola zamestnancovi 1/ v súlade s koordinačnými nariadeniami určená uplatniteľná legislatíva Poľskej republiky. Z uvedeného dôvodu sa na zamestnanca 1/ od 24. júla 2013 uplatňovali právne predpisy Poľskej republiky a skončením platnosti vystaveného formulára PD A1 s určenou uplatniteľnou legislatívou Slovenskej republiky zanikol dôvod na registráciu zamestnanca v systéme sociálneho poistenia Slovenskej republiky. Z dôvodu, že zamestnancovi bola na obdobie od 1. júna 2012 do 23. júla 2013 určená uplatniteľná legislatíva Slovenskej republiky, bol zamestnávateľ 2/ povinný plniť všetky povinnosti, ktoré mu zo zákona o sociálnom poistení vyplývali, t.j. prihlásiť na sociálne poistenie svojho zamestnanca spôsobom a formou podľa § 231 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. Zamestnávateľ 2/ tak urobil podaním registračného listu s dátumom vzniku poistenia 1. júna 2012. Keďže od 24. júla 2013 sa na zamestnanca 1/ prestala uplatňovať legislatíva Slovenskej republiky, ale sa uplatňovala legislatíva Poľskej republiky, bol zamestnávateľ 2/ povinný odhlásiť zamestnanca 1/ zo sociálneho poistenia spôsobom a formou, ktorú ustanovuje zákon č. 461/2003 Z.z., t.j. podať Registračný list fyzickej osoby - odhlášku s dátumom zániku sociálneho poistenia 23. júla 2013. Žalovaná nie je oprávnená vynucovať od účastníkov konania splnenie zákonom ustanovených povinností, napr. podanie Registračného listu fyzickej osoby prihlášky/odhlášky. V prípade, že si účastník konania nesplní svoju zákonom ustanovenú povinnosť podľa § 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z., resp. podá nesprávne vyplnený registračný list, resp. neopraví chyby v danom registračnom liste, čím dochádza priamo k spornosti údajov v registri poistencov a skutkovým stavom, nemá žalovaná inú možnosť, než takúto spornú situáciu zhojiť vydaním napadnutého rozhodnutia.

12. Žalovaná v ďalších dôvodoch kasačnej sťažnosti zdôraznila, že v danom prípade nerozhodovala o určení uplatniteľnej legislatívy, ale v súlade s § 178 ods. 1 písm. a/ prvý bod zákona č. 461/2003 Z.z. V spornom prípade rozhodla o zániku sociálneho poistenia. Vo vzťahu k uzneseniu veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1vs/1/2018 zo 4. decembra 2018 uviedla, že prijaté závery je možné aplikovať len v prípadoch, kedy bola uplatniteľná legislatíva určená vzájomnou dohodou medzi Sociálnou poisťovňou a príslušnou inštitúciou sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky v zmysle článku 16 (4) vykonávacieho nariadenia v znení neskorších zmien a doplnkov. Napadnuté rozhodnutie vychádza z jednoznačne preukázanej skutočnosti, že vo vzťahu k zamestnancovi došlo zo strany príslušnej inštitúcie sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky k individuálnemu určeniu poľskej legislatívy, ktorá sa v súlade s článkom 16 (3) vykonávacieho nariadenia stalo definitívnym. Postup podľa článku 126 (4) vykonávacieho nariadenia sa totiž využíva len v prípade, ak nedôjde k určeniu uplatniteľnej legislatívy podľa článku 16 (2) vykonávacieho nariadenia, t.j., ak existuje neistota vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov, v dôsledku ktorej je potrebné, aby príslušné inštitúcie sociálneho zabezpečenia členských štátov, ktoré nemajú vo veci rovnaké stanoviská, navzájom rokovali a právne predpisy uplatniteľné na dotknutú osobu sa určili vzájomnou dohodou medzi týmito inštitúciami sociálneho zabezpečenia členských štátov.

13. Pre úplnosť poukázala na judikatúru krajských súdov, ktoré v skutkovo rovnakých konaniach rozhodli v prospech Sociálnej poisťovne. Krajský súd v Prešove rozhodnutím č.k. 8Sa/2/2018-100 z 29. januára 2019, Krajský súd v Žiline: sp. zn. 28Sa/34/2018 zo 14. mája 2019, sp. zn. 28Sa/31/2018 zo 17. septembra 2019, sp. zn. 25Sa/3/2019 z 26. septembra 2019.

14. Žalovaná tiež namietala priznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyni.

15. Navrhla, aby najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sa žaloba zamieta.

III.

16. Žalobcovia 1/ a 2/ sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

IV.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

18. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej zo 17. júla 2019, Číslo: 14149-3/2019-BA a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Predmetným rozhodnutím žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. v celom rozsahu zamietla žalobcami 1/ a 2/ podané odvolanie a potvrdila prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Svidník z 22. januára 2015, Číslo: 2304-35/2015/2015-SK, ktorým táto rozhodla, že zamestnancovi X. I. V. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 23. júla 2013.

19. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

21. Podľa § 61 písm. a/ SSP, žaloba je procesný úkon, ktorým fyzická osoba alebo právnická osoba uplatňuje právo na súdnu ochranu porušeného alebo priamo dotknutého práva alebo právom chráneného záujmu.

22. Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

23. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

24. Najvyšší súd v prvom rade upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa Tretej časti Správneho súdneho poriadku (§ 177 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

25. V tejto súvislosti najvyšší súd ďalej uvádza, že na to, aby sa mohla fyzická, respektíve právnická osoba úspešne domáhať všeobecnou správnu žalobou (správnu žalobou v sociálnych veciach - § 199 ods. 3 SSP) ochrany na správnom súde podľa Správneho súdneho poriadku namietajúc pritom nezákonnosť rozhodnutia, alebo opatrenia orgánu verejnej správy, je potrebné splnenie niekoľkých zásadných podmienok, ktoré zákonodarca ustanovil. Predovšetkým musí ísť o rozhodnutie, ktoré je spôsobilé založiť, zmeniť, zrušiť, alebo deklarovať práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo, ktoré sa ich priamo dotýka (§ 3 písm. b/ SSP), prípadne o opatrenie ako akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté (§ 3 písm. c/ SSP), ďalej o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov,

ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 7 písm. a/ SSP) a tiež o rozhodnutie, ktoré nie je vylúčené spod súdneho prieskumu v zmysle § 7 SSP.

26. Rovnako musí ísť o rozhodnutie, ktorým bola fyzická, respektíve právnická osoba ukrátená na svojich subjektívnych právach, t.j. že jej takýmto rozhodnutím / opatrením bola spôsobená ujma, škoda, prípadne iný negatívny následok. Aktívna žalobná legitímácia v prípade ochrany subjektívnych práv teda svedčí fyzickej / právnickej osobe tvrdiacej ukrátenie na jej subjektívnych právach s tým, že aktívnu vecnú legitímáciu a jej trvanie skúma správny súd počas celého konania bez ohľadu na to, či jej nedostatok druhý účastník konania namieta, alebo nie. Na to, aby fyzická / právnická osoba bola vôbec oprávnená podať všeobecnú správnu žalobu (správnu žalobu v sociálnych veciach - § 199 ods. 3 SSP), musia byť vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii splnené všeobecne dve kumulatívne podmienky, a to jednak fyzická / právnická osoba má postavenie účastníka administratívneho konania, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, alebo opatrenie (tu porovnaj inštitút správnej žaloby opomenutého účastníka podľa § 179 SSP) a jednak už spomínané ukrátenie na subjektívnych právach v príčinnej súvislosti s vydaním rozhodnutia, respektíve opatrenia, pričom pod pojmom subjektívne právo treba rozumieť vlastné právo, prípadne právom chránený záujem. To ďalej znamená, že všeobecnou správnu žalobou sa nemožno domáhať ochrany práv inej osoby / iných osôb. Vo vzťahu k aktívnej žalobnej legitímácii je zásadné, ako sa účinky rozhodnutia / opatrenia orgánu verejnej správy prejavili v právnej sfére žalobcu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje tiež na záver plynúci z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 02. júna 2011, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9, podľa ktorého cit.: „ (...) Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actiopopularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie.“ Vzhľadom na to, že preukázanie ukrátenia na subjektívnych právach, alebo právom chránených záujmoch je *conditiosinequanon* v súvislosti s podaním všeobecnej správnej žaloby fyzickou / právnickou osobou, bolo aj s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 178 ods. 1 SSP nevyhnutné, aby žalobca 2/ v podanej správnej žalobe uviedol konkrétne tvrdenie o tom, že bol nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátený na svojich právach, alebo právom chránených záujmoch. Z podanej správnej žaloby nie je zrejmé, v čom spočíva ukrátenie práv žalobcu 2/ ako zamestnávateľa. Žalobca 2/ síce v podanej žalobe uvádza, že sa cíti byť ukrátený na svojich právach nezákonným postupom a rozhodnutím žalovanej, prípadne, že žalovaná hrubým spôsobom zasiahla do jeho práv a právom chránených záujmov, z ktorého dôvodu sa potom domáha ochrany svojich subjektívnych práv, ktoré však následne žiadnym spôsobom nešpecifikuje.

27. Vzhľadom na to, že preukázanie ukrátenia na subjektívnych právach, alebo právom chránených záujmoch je *conditiosinequanon* v súvislosti s podaním všeobecnej správnej žaloby fyzickou / právnickou osobou, bolo aj s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 178 ods. 1 SSP nevyhnutné, aby žalobca 2/ v podanej správnej žalobe uviedol konkrétne tvrdenie o tom, že bol nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy ukrátený na svojich právach, alebo právom chránených záujmoch. Z podanej správnej žaloby nie je zrejmé, v čom spočíva ukrátenie práv žalobcu ako zamestnávateľa. Žalobca síce v podanej žalobe uvádza, že sa cíti byť ukrátený na svojich právach nezákonným postupom a rozhodnutím žalovanej, prípadne, že žalovaná hrubým spôsobom zasiahla do jeho práv a právom chránených záujmov, z ktorého dôvodu sa potom domáha ochrany svojich subjektívnych práv, ktoré však následne žiadnym spôsobom nešpecifikuje.

28. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší súd pristúpil k zrušeniu rozsudku krajského súdu podľa § 462 ods. 1 SSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu vysporiadať sa s aktívnou legitímáciou žalobcu 2/ a so správnu žalobou žalobcu 1/ vo veci znovu rozhodnúť. Zároveň je krajský súd viazaný právnym názorom vyjadreným v tomto rozhodnutí (§ 469 SSP).

29. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

30. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.